

landstinget. 1. beh. $\frac{14}{5}$ (L. sp. 976). Partiernes ordførere: Alfred Kristensen, Stegger Nielsen, Malchau, Anna Westergaard og Steffensen. 2. beh. $\frac{14}{5}$ (L. sp. 999). 3. beh. $\frac{14}{5}$ (L. sp. 1002). *Loven stadfæstet 20. maj 1952*. (Lovt. nr. 184).

Efter at lov nr. 113 af 22. marts 1951 om midlertidigt løntillæg til statens tjenestemænd (årbog 1950—51, side 182) den 31. marts 1952 var udløbet, blev der mellem finansministeren og statstjenestemændenes 3 centralorganisationer samt Danmarks Lærerforening optaget forhandling om fortsat ydelse og eventuel forhøjelse af det nævnte tillæg, idet man samtidig på baggrund af den i folketingets lønningsudvalgs betænkning af 20. marts 1951 indeholdte enstemmige udtalelse vedrørende den stedfundne lønkvellering for de mellemste og højeste lønninger drøftede gennemførelsen af foranstaltninger til imødegåelse af denne kvellering — et spørgsmål, der forud var blevet undersøgt af et af finansministeren nedsat særligt udvalg.

Forhandlingerne resulterede i, at der opnåedes enighed om for finansårene 1952—53 og 1953—54 at søge lovfæstet en lønordning omfattende dels fortsat udredelse af det midlertidige løntillæg, som skulle forhøjes noget, dels indførelse af et nyt særligt løntillæg til imødegåelse af den siden gennemførelsen af tjenestemandsløven af 1946 stedfundne kvellering af lønningerne, dels endelig indførelse af regler om automatisk dyrtidsregulering af det til finanslovhonorarerne ydede procenttillæg samt af tjenestemændenes bestillingstillæg.

Med denne overenskomst som udgangspunkt fremsatte finansministeren på rigsdagen et lovforslag, der — skønt ordførerne ikke alle var lige tilfredse med det opnåede forhandlingsresultat — blev tiltrådt af samtlige partier, fra kommunisternes side dog først efter at nogle ændringsforslag var stemt ned.

Lovens § 1 indeholder bestemmelser om *det midlertidige løntillæg*. Et sådant har siden 1. januar 1948 været ydet statens tjenestemænd med det formål at give tjenestemandslønningerne en sådan forhøjelse, at statsansatte arbejdere fik en løntilvækst for perioden efter 1946, der i nogen grad svarede til stigningen i timelønnen for arbejdere i det private erhvervsliv. Det mid-